

Az önkormányzati ülésről jelentjük

Hétfőn este 23 fővel ülésezett a helyi önkormányzat. *Marton Elek* elfoglaltsága miatt *Erdélyiné Krammer Magdolna* ismertette a Pénzügyi Ellenőrző Bizottság beszámolóját, majd *Németh László* képviselő múlt heti interpellációjára – mely a városi utcanevek és kitételések, valamint a szovjet emlékmű helyzetével volt kapcsolatos – *Tóth Zoltán* polgármester tett javaslatot.

Indítványozta, hogy alakítsanak a testületből ad hoc bizottságot, hiszen ez nem csupán anyagi, de politikai kérdés is. A bizottság két hét múlva teszi meg a javaslatát.

Előterjesztettek két pályázati javaslatot, mindkettő a Semmelweis Kórház vezető posztjaira: Gazdasági és Ápolási igazgatói munkakör betöltésére, a határidő január 31.

A jegyzői pályázati felhívásra öt pályamunka érkezett, melyet a következő zárt ülészakon tárgyalnak meg.

Réz István, a sport albizottság vezetője ja-

vaslatot tett egy városi sportiskola létrehozására és kérte a testületet, hogy az ÁMK sportcsarnokát nyilvánítsák – Önálló Városi Sportcsarnokká. Indítványozta, hogy a Fazekas Gábor utcai Általános Iskola irányítása alatt lévő, de a város által épített torna edzőterem kerüljön az önkormányzat irányítása alá.

Pajor Kálmán aki ismét – de folyamatosan – hiányzott a testületi ülésről, levélben interpellált a Baky kastélyhoz vezető út szélesítése, az arra vezető telefonvonal kiépítése ügyében. Egyben kérte a testület segítségét a szociális otthon idős lakói nevében, hogy a piaci napokon legalább egy alkalommal helyi buszjárat közlekedjen azon az útvonalon.

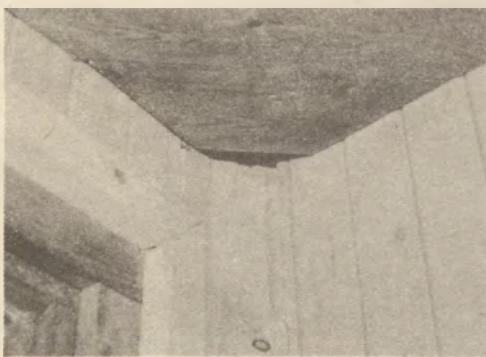
Regős Gyula a Városrendezési Bizottság tagja a következőkben bemutatta a testületnek a II. világháborús emlékmű makettjét, melyet a Posta előtti téren szeretnének a jövő év november 1-én felállítani.

-nyil-

A Kertvárosi pavilon-ügy

NEM ERRE SZERZŐDTEK

A KÁG Ipari Főágazata árusító- és szolgáltató pavilonokra hirdetett szerződési ajánlatot még a tavasszal. Az első jelentkezőknek szeptember 1-ét jelölték meg átadási határidőnek. Azóta három hónap telt el, ám a pavilonok még üresek...

Ez a verebek tanyája lesz

– Hát ez lenne az – mutat *Palkovicsné Gangl Mária* a pavilonra. Kezében megcsörren a kulcsosomó. Az egyik kulcsot a zárba teszi, az félfordulat után megakad. Néhány percig vesződik vele. Megpróbálom én is. Hú-

zom-nyomon a kilincset, míg nem egy erőteljes rántás közben elfordul a kulcs. Körülnézek. Jobb híján az avantgardizmus jut eszembe. Szabálytalan illeszkedések, össze vagy szét tartó „párhuzamosok”, ferdén beépített ablakok. Repedések, rések.

Közben *Palkovicsné* papírokat rak elém. Megállapodás, szerződés, értesítés...

A kivitelező (Kiskunhalasi ÁG) vállalja, hogy a pavilonokat első osztályú minőségben 1990. szeptember 1-ig a megbízónak átadja. Egy 20,5 m²-es pavilon ára 546 200 Ft. Ezen felül a telekért 50 ezer forintot fizettek. Az elektromos áram KVA-onként 7800 Ft hálózat fejlesztési hozzájárulást kérnek.

– A mi szerződésünk szerint – mondja *Palkovicsné* – az alapár magába foglalja a hálózat fejlesztési hozzájárulást is. A kivitelező rosszhiszeműségünkre hivatkozva ezt nem akarja elismerni. További sérelmünk, hogy a kivitelezés nem első osztályú minőségben készült. (Az egyik ablakkereten jól látható a zöld bélyegző: II. osztály). Nem beszélve arról, hogy a szeptember 1-ei átadási határidőt nem tartották be.

Október 5-én megkaptuk az egyik kulcsot, aminek átvételét aláírásunkkal ismertük el. Most (Folytatás a második oldalon)

A tanúk a törvény előtt is megszólalnak

Még a délutáni csalóka nap-sütés sem hozta meg a hangulatot, mikor *Zsanára* készülődtem. Mire odaérkeztem, mint hatalmas esernyő borult a szomorkás ködfátyol a község fölé. Kietlen fútca, sötétség és valami megmagyarázhatatlan misztikum fogadott.

Valahogy ilyen lehetett a 29 évvel ezelőtti hangulatkép is, amikor téesz-szervezőket küldtek ide, a homokháti parasztság szocializálására. Ezen a napon *Zsana* emlékezett. November 24-én a kiskunhalasi MDF szervezet meghívására csaknem hatvanan jöttek össze azok, akik részesei voltak az egykori üldözötteseknek. Eljött néhány hozzártatózó is, középkorú parasztagzda, félénk szemű kislány, akik már nem voltak közvetlen részesei a brutalitásnak.

Pajor Kálmán rövid megnyitóbeszéde után *Nagy László* MDF-tag vette át a szót. Külön megköszönte, hogy a Bácskápocsbán megjelent cikkemben nem voltam részrehajló, bár megjegyezte, hogy az az állítás, hogy *Lezsák Sándor*, az MDF országos alelnöke kért védelmet *Kiss Tibornak*, az egyszerűen abszurdum. Mint említette, ez már valóban nem csupán *Kiss Tibor* ügye, hanem a zsanai népe.

Dr. Nagy Lajos, a halasi MDF szervezet elnöke szerint nem akarnak a bíróság képében tetszelegni, csupán azt szeretnék, ha a valódi igazság derülne ki. Nem büntetést kérnek *Kiss Tiborra*, csupán azt, hogy szóban kövesse meg a helyi nyilvánosság előtt a zsanaiakat. De erre ezúttal nem volt mód, mivel *Kiss Tibor* nem tett eleget az MDF meghívásának.

De vállalják-e a helyiek, hogy a törvény előtt is tanúvallomást tegyenek? Hiszen mint említettem, nem ítékezni akarnak, mert egy becsület-sértési perben kell csak tanúskodniuk. Ez már valóban nem csak *Kiss Tibor* ügye, hiszen az MDF becsülete is kétségbevonható, ha a részükről felhozott vádak nem felelnek meg az állításuknak.

Néhány idézet a torokszorító vallomásokból:

Bartek Károlyné:

– Azon a bizonyos napon öten jöttek be hozzánk. Volt közöttük egy *Hunyadi* nevű, arra nagyon emlékszem. Mivel nem voltam hajlandó aláírni a belépési nyilatkozatot a téesz-be, a *Sándor* nevű ötéves kisfiamat kezdték el verni. Egy teherautón jöttek. Láttam, hogy a platón egy idős bácsi megállcolva feküdt. Nem hiszem, hogy *Kiss Tibor* én fel tudnám ismerni, hiszen eltelt már azóta csaknem harminc esztendő.

Cserkő Endre:

– Ami itt történt, valami olyasmit éltem át 1956-ban, amikor tíz napot voltam a siralomházban, majd kétszer az

akasztófa alatt, mert besugót akartak faragni belőlem. Itt a téeszszervezésnél *Kiss Tibor* volt a főkolompos... én félttem, gyáva voltam már, mert előtte rengeteget kellett szenvednem... *Kiss* úr elhívott a kocsimába... én aláírtam, mert rettettem tőlük.

Mészáros István:

– Ütöttek, vertek, ahol értek. Kitépték két marék hajamat. Az volt a szokásuk, hogy először félholtra verték az illetőt, utána meg le kellett velük ülni, inni. Közöttük volt *Kiss Tibor* is.

Gáspár Mihály:

– Tanúsíthatom, hogy *Dudás Mihály* bácsit félholtra verték a kutyalánccal. Kivitték az udvarra, nekünk a konyhában kellett várakoznunk. Az udvalomházban, majd kétszer az

Duna – Tisza csatorna

Egy elfelejtett tanulmány?

A napokban kezembe került a Vízügyi Közlemények című folyóirat 1988. évi 2. száma. Benne *Nemere Péternek*, a Dél-Bács Kiskun Megyei Vízmű Vállalat igazgatójának a Duna – Tisza csatornáról szóló cikkével találkoztam.

– Nem utópia a Duna – Tisza csatorna terve? – kérdeztem őt.
– Az ország gazdasági helyze-

tének ismeretében nem látszik időszerűnek, de nem utópia. Kétszáz éve sokan bebonyitották szükségességét. Pénzünk azonban sohasem volt rá emiatt megépítése eddig elmaradt.

– Ennek ismeretében mi indokolta, hogy mégis foglalkozott vele?

– A Dél-Bács Kiskun Megyei Vízmű Vállalat 25 éve figyeli

mélyfúratú kútjainak nyugalmi vízszintjét és fajlagos vízhozamát. Az adatsorok azt mutatják, hogy a kitermelhető rétegvíz-készlet rohamosan fogy. Ha így megy tovább 50 év múlva a térségben élőknél más ivóvíznyerési lehetőséget kell keresniük. A térség mezőgazdasági termelése pedig hamarosan elsorvad... (Folytatás a második oldalon.)

A halasi tekézők maguk alá gyűrték a szegedi lányokat

A Szegedi Építők BEK és Világkupa győztes női tekecsapata csak úgy, levezetésképpen, oda-vissza alapon megmérkőzött a halasi NB. III-as férficsapattal. A szegedi oroszlanbarlangban *dr. Tóth Menyhért* és *Nemes József* pontjai mentették meg az itthoniak becsületét, mert az eredmény 6:2 volt a világhírű lányok javára.

Visszont az elmúlt héten megrendezett visszavágón a hazai pálya előnyét élvező fiúk (olyan gödrös, teknős a pálya, hogy egy tájfutónak is becsületére válna véglegmenni rajta) nyertek. De mint tudjuk, a golyó vak, az ösvényt meg csak a

fiúk ismerik. 7:1 arányban maguk alá gyűrték a szegedi lányokat. A *Perényi, Mezei* – igen tehetséges – kettőssel megerősített halasi csapat olyan világhírességeket készített megadásra, mint a többszörös világbajnok *Vidácsné és Török Mariann*. Pedig ezek a lányok ugyancsak értenek a golyókhöz.

Legjobb dobók: *Zádory, Tóth Menyhért, Lovas*, a szegedieknél: *Sáprányné*.

Csak az elismerés hangján szólhatunk, hogy: fiúk, itthon, gurításban a legjobbak vagytok!

-/s

